



# LA CAMPANA DE GRACIA

ACTUALITATS.



No vull que donga llum, sino fum.



## UN FET HISTÓRICH.



qui vá un epissodi algo vell; pero que sempre es nou.

Com que 'l fet que 'l motiva 's reproduheix sovint, de aquí que 's reproduheixi també, com una conseqüència del fet mateix.

Sino que l' un dia l' héroe passiu es un rev y l' altre dia es un tribuno popular: l' héroe actiu si que sempre es lo mateix: ó bè un pintor ó bè un poeta.

Per l' un la qüestió es de gloria: per l' altre la qüestió son quartos.

Y basta d' exordi.

\*\*\*

Hi havia á l' any 48 en Fransa un pintor algo célebre.

Era 'l temps en que Lamartine 'l gran poeta y ardorós patrici estava en lo cim de la seva gloria.

Havia publicat un gran llibre: «*L' historia dels Girondins*».

¿Qui no coneix aquest' obra immortal? La Fransa la rebia entusiasmada: Europa entera, traduhintla en poch temps á totas las llengüas, la aplaudia.

Lo pintor del qüento vá ferse la següent reflexió.

—«Lamartine es un gran home: la revolució l' aclama per héroe: 'l poble 'l porta en brassos fins al govern de la república: quan parla, serena sa véu com la del rossinyol, calma las tempestats del poble. La noblesa se 'l mira com una garantia: las nacions estrangeiras com l' únich bras prou apte pera dirigir lo timó de la gran nació francesa. Está vist: Lamartine es l' home de moda. ¡Si l' hi fés lo retrato!... ¡Magnífica idea!... Pero no un retrato de nyigui-nyogui: res d' aixó: un retrato de cos enter y de tamanyo natural.... plé de vida, de color y d' expressió.... un retrato ahont tinch de posarhi totas las potencias... un retrato, en fi, que equivalgui á un dels brillantíssims discursos de la persona retratada...»

Dit y fet: lo pintor logra una visita del ministre republicá: lo contempla atentament, agafa 'l llápis, pren uns quants apuntes.... y cap al taller á alcansar gloria.

\*\*\*

Encare no havia preparat la tela y los colors, cau aquell govern: la Assamblea 's dissol: 's elegeix un Cos legislatiu: la candidatura de Lamartine es derrotada: res mes variable que 'l sufragi... res mes fals que la política.

—«¡Que! Un retrato de aquest tal Lamartine!... diu lo pintor. ¡Si ni siquiera val la pena de pèdrehi temps!... Pero tinch lo compromís!... Y ¿qui sab com anirán los cosas?... Potser torni á pujar al candelero...., ¡qui sab! Per lo que puga ser continuaré 'l retrato; pero ¿'l faré de cos enter y de tamanyo natural?... Ca... cá... ¿qui fa buscar-me feyna?... Un busto es lo que basta.... Y després ¡vá ser tant tonto en Lamartine! Vá deixarse arrencar del poder com una figa panxona de la figuera... Fentli no mes que un busto encare l' hi faré un favor: si 'l presentava de cos enter hauria de pintarli 'ls peus de argila... ¡Com no se 'n vá al diable!...»

Y mentres lo pintor comensava la seva feyna, vé 'l fatídich 2 de Desembre.

La Assamblea es dissolta á viva forsa: la revolució francesa exhala l' últim badall, ametrallada en los carrers de París pèls canons de Napoleon III.

Lamartine fugitiu, busca un refugi fora de la seva patria estimada y 'l troba. Desenganyat y pobre, renuncia per sempre á la política, consagrantse únicament al pacífich cultiu de la literatura.

\*\*\*

Desde llavors tots los companys del pintor, al visitar lo seu taller notavan una tela penjada del inrevés, en un recó.

Y si l' hi preguntavan:—Noy ¿qu' es alló? responia:

—Res: un banyol que tenia comensat: lo retrato de un ximple, que com no 'l cobraria l' hi deixat corre.

—Y qui es?

—Com que tampoch lo coneixeriau, es inútil que 'us ho diga.

\*\*\*

Fins aquí l' anécdota. Trayéu lo nom de 'n Lamartine: poséuhi lo de Castelar: lo de Serrano.... etc., etc. etc, y tindrem un epissodi vell que sempre es nou.

L' autor que la refereix, acostuma adiccionarla ab la següent reflexió, á modo de moraleja:

—¡Ah, sí! Com mes coneix als homes, mes enamorat estich dels gossos!

Y tèn molta rahò: aquests al menos estiman sempre al amo.

## BATALLARAS

Vostés sens dupte van extranyar la senmana passada, ro veure al péu de la caricatura lo lema corresponent.

Nosaltres també vam estranyarho: en bona fé.

Sino que aquests senyors de la imprenta.... tenan unas cosas!

Un periódich de la situació diu que cap diari s'ha queixat de la nova quinta de 70 mil homes que 'l govern demana.

¡Y qué havia de queixarse, sant cristiá!...

¿Qué per ventura no sabém tots que en ser soldat d' aquesta quinta, no hi ha'l mes petit perill?

¿Qué per ventura ha olvidat ningú que 'l triunfo de D. Alfonso significa la próxima terminació de la guerra?

¿Qué no 's véu que 'l Papa envia cartas al Terso perque 's retiri, y que 'ls Comités carlistas del estranger se disolen expontáneament?...

¿Perque donchs tenen de amohinarse 'ls 70 mil joves cridats al servey?

Diu un periódich de la situació:

«Lo nostre principal desitj consisteix en veure reunits baix la legalitat existent á tots los espanyols, excepció feta per supuesto, de 'n Serrano y de 'n Sagasta.»

¡Vaya uns requiebros mes tendres!

Un remittit que publica l' *Independencia*, manifesta que 'ls municipals de nit se queixan de que ab las mantas curtas que se 'ls ha dat, se pelan de fret.

¿Y 'l foch del amor patri senyors municipals?...

¿Ahont es lo foch del amor patri?

Al Sr. Mañé y Flaquer ja l' hi ha sortit un altre tipo, al qual promet escriureli cada senmana.

Aixís com en Cándido era un federal, lo qui ha vingut á sustituirlo ab lo nom de Bonifaci, es un carlí cansat de serho.

Si la moda d' escriure cartas segueix bè, 'ns prometém quan vinga 'l seu temps, dirigirne una ab lo sobrescrit de «A Ximplici» á qualsevol dels sabis de ca'n Brusi.

Véusaquí un mostra de que 'ls amichs mes acérrims, son moltes vegadas los mes indiscrets.

Se llegeix en lo Brusi del dimecres en una carta de Madrid:

«Realmente esta mañana. S. M. se ha encontrado algo indispuerto; pero ello era una indisposicion pasajera, efecto de algun olor fuerte

«aspirado durante el sueño. Parece que la chimenea contigua al dormitorio que se habia dispuesto en el palacio de la Diputacion provincial, estaba recién pintada; y el fuerte olor de la pintura, mezclado acaso con algun tufio del combustible, pudo producir la indisposicion leve y pasajera á que me refiero.

«Ni hubo mas ni hubo menos; y creo que lo mejor es explicar las cosas con tal claridad, para evitar que se trabuquen conceptos y se esparzan ideas falsas: de todos modos no cabe duda EN el buen estado de la salud de S. M. y pueden adverterlo los miles de personas que hoy le han visto.»

Se coneix que 'l *Diari* s' olvida molt sovint d' aquella prescripció del silabari del Sr. Cánovas.

¿Qué no sab lo que hi vá en injuriar á una persona constituída en autoritat?

Y donchs que repassi 'l suelto, y veurá si 's pot atropellar de mes mala manera al Sr. Marqués de Molins, president de la Academia Espanyola.

A Fransa son mol salats.

Los republicans proposan que 'l Senat que en Mac-Mahon necessita pera seguir endavant ab lo tinglado, siga elegit per sufragi universal.

La ley tèn tres articles: se vota lo primer y es aprobat: lo segon, també: lo ters, idem.

En aixó 'l Mariscal fá dir que aquest sistema no l' hi agrada: qu'ell, que farà, que dirá, etc. etc.

Se posa á votació la totalitat de la ley aprobada per articles, y es desetxada.

\*\*\*

Un mosquit, davant de la casa de la seva novia:

—Tèn un nasset molt mone: uns ulls molt negres: una boca com un clavell: un peu repetit com un suspir de ángel: una má blanca com un lliri... un cos prim com un jonch...

Lo pare sortint ab un garrot á la má.

—Si no se 'n va de aquí l' hi rompo l' espinada.

Lo mosquit fagint:

—Pero en conjunt es lletja... molt lletja... y no m' hi casaré.

Los radicals ja han entrat en la nova situació.

No hi ha com los radicals per fer cambis radicals.

Un doctor en Teología del Seminari de Barcelona publica un remittit en lo Brusi, controvertint un article de un que tractá de probar que's pot ser á un mateix temps católich y liberal.

En ell manifesta que son contraris als drets de Jesucrist y de la Iglesia no tants sols l' ateisme dels estats, sino la llibertat de conciencia y de cultos, la llibertat d' ensenyansa y de imprenta y la desastrosa teoria de que la voluntat del poble manifestada per l' opinió pública constituheixi la ley suprema independent de tot dret diví.

Anyadeix que 'l Papa califica aquestas teorías de falsas, erróneas, perversas, depravadas, temerarias, detestables, impias, absurdas, contrarias á la Sagrada Escritura, á la Iglesia y als Sants Padres, libertats de perdició y deliris.

¡Aboca!

### TEORÍA Y PRÁCTICA.

Anava sol per l' Ensanxe un filósoph á altas horas. Desde 'l mati un pensament l' hi ballava per la closca, y ell l' hi dava toms y toms voltas, voltas y mes voltas...

«L' igualtat.... ¡quina mental!

»la llibertat.... ¡ilusorial!

»la fraternitat, es papa

»res d' aixó l' hi convé al home!...

«Es dir, convenirli, sí;



»pero u' busca y may ho troba.  
 »y que ha de trobar si tot  
 »al mon se l' hi gira encontra  
 «Contra la lley natural  
 rebelarse, sempre porta  
 quimeras, dolors, desdixas  
 y moltas llágrimas costa.

«La lley natural es vista:  
 miris lo mar una estona  
 y 's veurá al pobre xanguet  
 omplintne los pahidoras  
 de la sardina afamada:  
 la sardina omplint al congre,  
 lo congre al rap ó al llobarro  
 al tiburon aquests pobres...  
 lo xich victima del gros  
 y sempre 'l dret de la forsa!...

«May s' ha vist que 'ls xichs dominin,  
 fins seria cosa impropia...  
 Lo talent sempre es talent:  
 astucia y forsa son cosas  
 que 's veuhen en l' univers,  
 predominant sobre totas.

«A qué donchs vé l' agitarse?  
 á que ve aixecarse 'ls pobles?...  
 «No hi ha tiburons aqui?  
 no hi ha talent? no hi ha mónita?...  
 no hi ha capitals inmensos?  
 no hi ha fusells y pistolas?...  
 y donchs treballá y silencio  
 y sufri... y deixá's de bromas.....

Al arribar del discurs  
 á aquest punt, l' hi surt un home  
 mal carat, punyal en má  
 cridant: —«la vida ó la bossa»  
 Lo filosofh dona 'ls quartos  
 y fins se treu lo retolte:  
 está groch y tremolos  
 y un suor fret se sent corra.

Al anarse'n maleheix  
 al lladre que aixís lo roba:  
 diu que son homes com ell  
 indignes de ser personas:  
 que la gent bona y honrada  
 es sempre una trista cosa,  
 que tinga de ser la victima  
 dels que no tenen vergonya.

Y aixís murmurant olvida  
 darrera d' aquesta proba,  
 alló dels xanguets, sardinas,  
 raps y llobarros y congres,  
 tot alló del tiburon  
 y alló del dret de la forsa.

P. K.

# REPICHS



Una dona de mon deya aquests dias de Carnestoltas, á la seva criada.

—Ves Pepa, ves al carrer Nou y pórtam un trage: fes que siga curtet... poca roba... ¿sens? poca roba: per aquest balls, quan menos roba hi ha en un traje, mes vesteix.

La criada anantse'n:

—Ja tenen rahó que avuy es Carnestoltas! May havia sentit á dir si no are, que la roba no vesteix.

—¡Quin jove mes petit!... deya una nena.

—No me'n parlis... si ni siquiera pot aprofitarse.

—Senyoretas, tant nano com me veuhen y valch 400 duros.

—¡Ah... ah... ah... quatrecentos duros!..

—Si senyoras, sí: he fet dinou anys, entro á la quinta; pero no tinch la talla... ab aixó, ja 'u veuhen, vuyt mil rals de anguilla... Are díguinme nano.

—Jo soch partidari de la noblesa hereditaria exclamava un amich de l'actual situació que preten ser conde.

—Y donchs, digui: si á Adan quan era l' únich rey y l' únich súbdit del mon, l' hi hagués passat pèl cap conferirse tots los títols y condecoracions, vosté com á descendent d' Adan gosaria á honrarse ab ells?

—Y perque no?..  
 —Donchs llavors ja no fora distingit, perque si tots los homes pensessin com vosté, foran nobles tots per un igual... y digui ¿qué haurian fet per serho?

Segons se 'ns assegura hi ha un apotecari que pensa solicitar permís del Ajuntament, pera establir una sucursal de la seva farmacia en la plassa de la Pau, al péu mateix de la célebre escala del desembarcadero.

L' home pensa fershi milionari.  
 Entre las caygudas, los nyanyos y 'ls susstos, n' hi ha per guanyari la primera peseta.

Una de las ventatjes que veyém en que 'ls esglahons del desembarcadero sigan tan estrets, recau en la marina inglesa.

Efectivament: un d'aquells galifardéus de la brusa bermella se 'n torna á bordo tot fent esses: arriba á l' escala, rellisca y ja es á fé 'l peix.

M' hi jugo quatre *chelines* que quan arriba á bordo está mes seré que un dia de primavera. Res millor per no emborratxarse que barrejar l' aygua ab lo ví.

Are ja no podrá dirse que 'ls treballs del Port segueixin ab *gran escala*.

D' aquí en avant tindrà de dirse que segueixen ab escalas molt petites.

## TÉVA.....

La estimaba com estima  
 qui per perdre no te un clau:  
 l' hi vaig jurar mil vegadas  
 que fora ella y *nada mas*;  
 qu' ella era tota ma gloria,  
 tota ma felicitat:  
 que, per mes que lo meu pare  
 'm vulgués sacrificar,  
 oposantse á nostre amor,  
 fins á dar l' últim badall,  
 lo meu cor ella ompliria.

Ella també, per sa part,  
 eternida, va jurarme  
 per Déu y per tots los sants  
 que ni 'ls sermons de sa mare,  
 ni 'l garrot del seu papá,  
 ni un punyal posat al pit  
 la farian torná *atrás*.

No sé perque aquell accent  
 mogué mon cor destrossat,  
 de tal modo, que 'n sos brassos  
 me llansi plorant á mars.

Encar la veig anguniosa  
 al cel girar sos ulls blaus,  
 tremolant de amor al dirme  
 —*Téva ó de Déu!* ¡Recort grat!!

.....

Ella 's vá casá ab un sastre  
 que está al carrer de Gignás;  
 y jó ab una planxadora.....  
 y tal dia farà un any.

M. PALÁ.

En una d' aquestas últimas accions, varen arreplegar á un carlí ferit del cap.

Al examinarlo 'l metje, digué:—Company teniu molt mala espina.

—Y aixó? preguntá 'l practicant.

—Res: la bala l' hi interessa 'l cervell, y no hi ha cura.

—No tinga por, vá dir lo malalt: lo cervell, array?...  
 —¡Que voléu dir!

—Que de cervell no 'n tinch.

—¡Vos no teniu cervell?

—Y creu vosté que si 'n tingués me 'n hauria anat ab los carlins?

Jo conech un sagristá  
 furiós per las monjetas,  
 que al dirli quinas l' hi agradan  
 te respon: las monjas...tendras.

E. X.

Le mariscal Mac-Mahon ha fet dir que 'l sufrigi universal es molt poch conservador.  
 Efectivament, es molt poch *conservador*... de certas prebendas.

Lo govern francés envia sabis á las Indias per veure un eclipse de sol que tè de haverhi d' aquí á poch temps.

¡Pobres sabis!

Veuran l' eclipse de sol fora de casa, y deixarán de veure l' eclipse d' alguna altra cosa á casa seva.

L' Exelentísim, Ilustrísim y Sapientísim Bisbe de Urgell, D. Joseph Caixal y Estradé ha publicat una pastoral manant als capellans de la seva diócessis que preguin á Déu pèl triunfo de D. Cárlos.

Lo mateix mestre de la senmana pasada:  
 —A veure noy: participi de present del verb restaurar.

Lo noy.

—*Restaurant*.

—Molt bè, noy, molt bé: digas á la mare que 't fassi un *ou ferrat*.

—Ja sabs que 'm caso? deya un jove.

—Y ab qui? l' hi preguntava un amich.

—Ab la Pauleta.

—Qué? ab aquella noya mitj tísica, flaca com un fidéu... y aixó ¿per qué t' hi casas?

—Que no sabs que are som á la Quaresma y en temps de Quaresma tot bon cristiá te de menjar *magre*.

—L' escriure ab *es* deya un catalanista ranci tè una gran ventatja.

—Escribint ab *es* jo m' empenyo á fer tornar homes a una colla de donas.

—Y com t' ho farás? l' hi preguntavan.

—Fent que aquestas donas se digan *Pepa*: al plural ja son *Pepes*.

## CANTARELLAS.

Uns t' envejarán la boca  
 los altres voldrán que ploris  
 pera envejar-te las perlas....  
 jo sols t' envejo 'ls bigotis.

No m' escrigas tantas cartas  
 que al cap-de-vall no 'm dius res....  
 ja estich cansat nena hermosa  
 de paga' 'l quarto al carter.

L. T C.

Tothom m' assegura Elvira  
 que tens sal, y molta sal,  
 y jo u' crech, perque reparo  
 que ab los joves fas *salat*.

O tu ó cap mes, vaig di' un dia,  
 y ja que tú m' has deixat....  
 me retiro á la montanya  
 y allí sol... faré un brená.

P. B.

Tots los bitllets amorosos  
 me 'ls tornas aixelabrada;  
 pero aquell de Banch, que un dia  
 te vaig dá, es l' únich que 't guardas.

T. DE R.

# CUENTOS

—Per casarte, noy, espera á tenir judici, deya una mare al seu fill, enamorat com un tonto.

—A tenir judici?... contestava 'l seu pare: es que si may tè judici, no 's casará.



Una nena molt elegant deya un d' aquest dias á un jove:

—Quan vaja al carrer de Fernando, entri á l' argenteria de ca 'n Masriera y fassi 'l favor de durme un medallon.

—De quina manera 'l vol? 'l hi preguntá 'l jove, poch acostumat á aquelles mostrars de confiansa.

—Sab de quina manera?

—Com?

—Portime 'l gratis.

Lo jove 's quedá ab un pam de nas.

Corria 'l temps del telégrafo óbtich, y segons deya un andalús era tan gran lo rigor que hi havia á Russia, que la mes petita falta 's castigava de una manera terrible.

—Un dia un telegrafista de Moscou vá equivocar un signo, y ab lo canguelo del cástich, vá penjar-se en lo mateix aparato del telégrafo.

Creient-se que alló era una senyal convinguda, l' encarregat de la torra immediata vá penjar-se també, l' altre vá fé 'l mateix, y en pocas horas s' havian penjat tots los torreros, desde Moscou á Sant Petersburgo.

—¡Quina gófia! digueren los que l' escoltavan.

—Oh Senyors! á Russia pasan cosas molt estranyas. Perqué se 'n formin una idea: hi havia una fortaleza grandiosa, ahont en un hivern molt rigorós hi morian tots los centinellas, sense dir una paraula.

Al millorar lo temps y fóndre's la neu, comensan á sentir-se crits per tots costats: —¡Ay mare!... ¡Jo 'm moro!... ¡Venime á rellevar!... ¡Socorro!... Lo capitá de la guardia tot era corre de un cantó al altre, sense veure á ningú. Lo pobre home vá tornarse boig.

—¿Y no saben que era? Que 'ls crits y exclamacions dels pobres centinellas morts durant l' hivern, s' havian glassat també, y ab la bonansa, naturalment... se desglassavan.

Un dia un me deya, mirant-me ab molta atenció.

—Home: aquesta cara 'm sembla haverla vista en un altre puesto.

—Pues jo l' hi juro, que may s' ha mogut de sobre las mèvas espatillas.

## EPICRAMAS

—Densá que vá ab cotxe en Mero que 's mofa molt de la gent...

—¿Y aixó? ¿Qu' es molt opulent?...

—Es qu' are fá de cotxero.

J.

En Paco, un tribulacions un dia vá perdre l' obra «Oracions y avisos bons», y de llavors diu lo pobre hi perdut las oracions.

L. r. C.

—Dels que paran pèls cantons hi ha sabaters deya en Matos qu' en menos de dos segons clavan solas y talons que 't surtan d' alló baratos.

Diu en Pep:—N' hi ha de molt bons: no fá pas de tros un mes que un d' aquells tingué mania de probá'm sa maestría y 'm vá ataconar per res.

A. F. O.

—En Pau se trencá una dent (es lo fart que mes me xoca) y escolteulo, que no 'u sent, puig que no teniat la dent l' hi cap mes menjá á la boca.

D. P. DE LL.

### CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas ó endavinallas dignes d' insertarse, 'ls ciutadans Pere Botero, Guilera, Manxaire, J. ... II, Amrot, Pepa y Lola, Ciri trencat y Perdís Ibbissench.

Son arreglables las que han remés los ciutadans F. M. P. Sabadallench, Muslin, Barret Vell y D. Miá y Net.

Las demés que s' han remés y 'ls noms dels autors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluxas, fácils d' endavinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per l' usil.

Ciudadá Marcelo. Está bé lo que 'ns envia.—Federich Sisort. En catalá 'ls logogrifos tenen poca gracia: la fuga de consonants nos agrada.—Trepitja-espinas. La poesia es perillosa: lo que no feta: del anagrama pot aprofitarse'n la combinació.—Perico Matalassé. No podem insertar mes que una cantarella.—Des Baliga-balagas tarassenchs. La combinació del anagrama está bé; pero ja 'n tenim un de igual en cartera.—D. Crispin y C.<sup>a</sup>. Insertarém lo calcul.—Super Scriptis. No ho haviam rebut: hi anirá.—Enrich Xarau. Ja havem insertat una cosa: un dels epigramas es del calendari americá d' aquests dias: l' altre no feta.—Desanogat. Preguntes bé: lo geroglífich-xarada 'ns agrada molt: veurem á l' imprenta si podem combinarlo.—Cusi de la Angelona. Insertarém dugas cantarelles.—J. Verdú y Feiu. Aquesta semana 'l sonet ja es mes corrent: ja mirarém de puimentarlo.—Gestus. Hi anirá 'l problema.—J. C. y G. Lo que 'ns envia rebeita disposicions; pero hi falta brillo.—Antropófago. Una cantarella bé.—Un ventriculo. Igual que la seva y 'l primer epigrama.—Llambrochs. Lo mateix que 'l seu.—M. Palá. Eavibi forsa, que voste 'n sab: la cantarella hi anirá.—K. Lent. L' última seva també: l' epigrama es digne d' arreglarse.—F. X. Odog. Lo que 'ns envia no 'ns acaba de fer felissos: treballi que 'ns sembla que 'n sabrá.—Idem. etc. y C.<sup>a</sup>. Li dibém lo mateix, mateix que al anterior.—Fanyta. La poesia que 'ns remet es molt desigual: fassi altres cosas.—Ciutadans Buridan, Bolet Escorsat, Esquirol, Rateta del cor méu, Perruqué de cal Estrella, Jenani, C. de 'n Pampa, Chaleta de Reus, Rissuenyo Pelacanyas, Pipermint, A. H., Un Quítich, Tiput, P. R. F. y B. Jordi. Lo que 'ns envian no 'ns fá felissos.—Vicentó. Los geroglífichs ja 'ls teniam rebuts: lo demés no vá prou bé.—Pere Botero: la poesia tindria que arreglarse: la demés bé.—Guilera. Insertarém lo primer quento: lo demés no feta.—Ralip. Hi anirá 'l salt del caball.—Mauxaire. Igual que la fuga de consonants: lo demés no.—J. ... II. La primera pregunta y la fuga bé.—Amrot. L' epigrama hauria d' arreglarse.—Pepa y Lola. Insertarém molta cosa de lo que 'ns envia.—Ciri trencat. De tot lo enviat no pot aprofitarse mes que l' anagrama, y la poesia posantli mijas solas y talons.—Perdís Ibbissench. Lo demés no está de molt tant bé com las xaradas.—J. M. P. Sabadallench. Per las solucions de la semana passada vá fer tart.—Muslin. Hi anirá 'l salt del caball y 'l geroglífich si podem combinarlo.—Barret Vell. Insertarém los epigramas.—D. Miá y Net. Alguna fuga y 'l problema hi aniran.

## SOLUCIÓ

que correspon á lo insertat en l' últim número de la Campana.

En l' anagrama veig apta la nena que tapa bé, pelas per véure «la Pata» y per fé un ápat després: —toca 'l dos de las preguntas perquè un pert la nit y 'l seny, com per la fuga costosa que diu (segons penso y crech:) «Lo costos de aquesta fuga tot estriba en lo últim vers á véure si l' endavinan: Los llors de las llars de llers.»

—Després de aixó l' altra fuga diu que A grans mals grans remeys, y á gran rumiá 'l problema á dos quarts de vuit he tret: —Las xaradas cert que costan la ra-va-na-do-ra mes que la so-lu-ció de l' altre, y no sabs l' A sino veus qu' es molt cert lo Geroglífich que de l' any passat en est l' Espanya ja es mes petita: ¿ho será mes l' any que ve?.....

GESTUS.

Han endavinat ademés totas las solucions Marcelo: totas menos la 6, J. ... II: menos las 5 y 6 Federich, Sisort y Amrot: menos las 1, 5 y 6 Jenani: menos las 2, 6 y 7 Pep y Lola: menos las 1, 6 y 10 Un mosquit: menos las 1, 6, 7 y 9 Muslin. Han endavinat las 2, 3, 4, 5 y 8 M. M. C. Badaloní y F. M. P. Sabadallench: las 1, 2, 7, 8 y 9 Saxiel: las 2, 3, 7, 8 y 9 L' encle y lo uebol: las 2, 3, 4, 7 y 10 Trepitja-espinas: las 4, 5, 7, 8 y 9 Nyela: las 2, 4, 8 y 9 Ciri-trencat: y Perdís Ibbissench: las 1, 4, 9 y 10 Barret Vell: las 1, 4, 7 y 10 Des baliga balagas tarassenchs: las 4, 5, 7 y 8 Alfonso Chelhu: las 2, 8 y 9 D. Miá y Net: las 2, 3 y 10 Perico Matalassé: las 2, 3 y 9. Buridan: las 2 y 3 Bolet Escorsat: la 4 no mes Esquirol y Rateta del méu cor: y no mes que la 9 Mosquit d' abre y Perruqué de la Estrella.

### FUGA DE VOCALS.

S. v.l.. v..r. d.sfr.ss.s  
.nc.r q.. n. 'n s.g. 'l t.mps,  
p.ss.j..s p.r B.rc.l.n.  
. 'n v..r.. l.s c.rr.rs pl.ns.  
PERE BOTERO.

### FUGA DE CONSONANTS.

.ui e.a.a.. .o i.a  
e..a..e.a .au.

D. CRISPIN Y C.<sup>a</sup>

### ANAGRAMA.

A tot de un ruch magre y tort l' altre dia Roch anava: de tot un tall se menjava y tot lo mateix que un mort. Sis lletras té la masega, si no l' endavinas pega.

PERICO MATALASSÉ.

### PREGUNTAS.

1.<sup>a</sup> ¿Quin es l' ofici que gasta 'l nom de mes gandul?

CÓMICH D' HORTA.

2.<sup>a</sup> ¿Qué es lo que pod m girar tan fácilment com una mitja sense tocarho, y á pesar de ser de pedra?

LLIGENCIAT DEL 69.

## XARADA

I.

Prima y segona son lletras y la quarta membre humá; y á vegadas molts cosas prima-dos solen portar.

De paper pot ser tres-quarta y quarta sola tan bé. Vaja, qu' en lo tot te trobas y crech que 'u pots ben saber.

AQUELL.

II.

Seguint la tot á una nena mestressa de un bonich hu, com que fá fret, per la plassa, dos-hu 'm crida un conegut.

UN PELACANYAS.

### ENDAVINALLA.

Molt terreno 't deixo veure, te trech aygua, 'l foch te ofego so tossuda: á mon camí si t'hi oposas, t' estabello.

MANXAIRE.

### GEROGLIFICH.

## PRIM

Alla

P P T

AQUELL.

(Las solucions en lo próxim número.)

### ANUNCI.

## FLOR DE UN DIA.

NOVELA BASADA EN EL BELLÍSIMO DRAMA DEL MISMO NOMBRE

POR

## D. MANUEL ANGELON.

(3.<sup>a</sup> EDICION.)

Dos numerosísimas ediciones van ya agotadas de una obra que se hizo popular desde su primera aparicion al público.

Los muchos pedidos que nos asediaban tanto de América como del resto de España, y la carencia absoluta de ejemplares, nos han movido á publicar esta 3.<sup>a</sup> edicion, con condiciones tales de baratura y buen gusto tipográfico, cual ya no puede exigir mas el público que nos favorece.

Bastará decir que la «Flor de un dia» que forma dos bellos y elegantes tomos en 8.<sup>o</sup> y que antes costaba 28 reales, se espnde hoy á 8 reales en Barcelona, y á 10 en el resto de España, franco de porte.

La venta en las principales librerias de esta capital, y para los envíos dirigirse á la Librería Española de Lopez, Rambla del Centro, número 20, tienda.

IMP. V. Y F. GASPÀR, A TAUFO, 14.  
Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.